



ΜΑΘΙΟΣ: Ναι, όπως τότε... Περνούσα από το σπίτι σου κι έφτανε να συνατηθούν οι ματιές μας για να γεμίσει η καρδιά μου αγαλλίαση. Το σκέφτεσαι ότι είναι η πρώτη φορά που είμαστε μόνοι; Κι ωστόσο σε είχα πάντα τόσο κοντά μου. Ακόμα και στην ξενητιά μου σε είχα δίπλα μου πάντα. Σου έλεγα τον πόνο και την κάθε σκέψη μου... Σε συμβουλευόμουν πάντα και μάλιστα όταν έβλεπα κάτι ωραίο έλεγα αυτό θα αρέσει στην Θεοδότη. Ω, αν ήξερες πόση δύναμη μου έδωσε η θύμησή σου στη μοναξιά μου και στις δυσκολίες που αντιμετώπισα! Έφερνα τα μάτια σου στο νου μου κι η μορφή σου σκούπιζε και κούραση και ιδρώτα και κείνη την ψαρίλα, τη μυρουδιά από τα ψάρια που καθάριζα. Μύριζα το βασιλικό σου, που τον είχα πάντα μαζί μου και κείνα τα βρωμόνερα γινόντουσαν κυματάκια που έσκαζαν στο γυαλό, το δικό μας γυαλό. Θεοδότη, μ' ακούς, με καταλαβαίνεις; Θυμάσαι;

ΘΕΟΔΟΤΗ: Σ' ακούω, σε συμμεριζομαι αλλά δεν σε καταλαβαίνω. Γιατί μου τα λες ολ' αυτά τώρα; Τώρα, ύστερα από τόσα χρόνια...

ΜΑΘΙΟΣ: Γιατί είσαι η μόνη μορφή που κράτησα μ' αγάπη στη ζωή μου. Γνώρισα ανθρώπους, έζησα πολλά αλλά εσύ ήσουν πάντα κάτι το ξεχωριστό. Το καταλαβαίνεις αυτό Θεοδότη; Η μόνη τρυφερή μνήμη στη ζωή μου όλη... Για σένα ξενητεύτηκα, Θεοδότη, για να σου δώσω μια ζωή καλλίτερη.

ΘΕΟΔΟΤΗ: Μμμ... Μου την έδωσες!!! Μ' άφησες να περιμένω κι έζησα με τη ντροπή της ερωτευμένης και εγκαταλειμμένης. Το καταλαβαίνεις αυτό, Μαθιό; Πες ότι το έκανες για να ζήσεις κι εσύ καλλίτερα, να νοιώθεις κάποιος, έτσι δεν είναι; Όχι μόνο για μένα.

ΜΑΘΙΟΣ: Να ζήσω, αλλά μαζί σου. Να με δεχτεί κι ο πατέρας σου κι η κοινωνία. Εσύ θαρρείς πως έζησα και γλέντησα και χάρηκα. Αν ήξερες, αν σου πω τη ζωή μου... Αχ, Θεοδότη, αν ήξερες...

ΘΕΟΔΟΤΗ: Αν ήξερες κι εσύ τι έζησα κι εγώ... Με την αβανιά ότι είμαι η αγαπητικιά σου... Σταμάτα, Μαθιό, δεν χρειάζεται να τα θυμόμαστε, να ξύνουμε παλιές πληγές. Δεν θέλω να τα θυμάμαι γιατί έχω πληγωθεί πολύ. Μήπως νομίζεις ότι μπορείς με τα λεφτά να εξαγοράσεις το χθες, εκείνο το ωραίο αίσθημα;

ΜΑΘΙΟΣ: Όμως αν ήξερες τι έζησα, πώς έζησα... και περισσότερο τα πρώτα χρόνια... Τότε μόνο θα καταλάβαινες γιατί άργησα να σε ζητήσω από τον πατέρα σου. Τότε θα καταλάβαινες πως έπρεπε να περιμένεις λίγο ακόμα.

ΘΕΟΔΟΤΗ: Να –περιμένω πόσο, Μαθιό;

ΜΑΘΙΟΣ: Άκου τι έζησα εκείνα τα πρώτα χρόνια για να καταλάβεις. Δούλευα σε ψαράδικο, πίσω από το μαγαζί. Μεσ στα νερά με λαστιχένιες μπότες και λαστιχένια ποδιά. Πολλές ώρες... Τα ψάρια που έχω καθάρισε στη ζωή μου... Οι Αυστραλοί τρώνε το ψάρι σε κομμάτια, ή φιλέτο χωρίς τα κόκαλα βουτηγμένα σε χυλό και τηγανισμένα. Κείνα τα χρόνια χρησιμοποιούσαν λίπος που βρώμαγε. Ψάρι και πατάτες. Στο λίπος κι αυτές, κομμένες τετραγωνικές μακρύτερες. Εκείνα τα χρόνια το συνήθιζαν πολύ για βραδινό. Τα έβγαζαν μ' ένα συρματένιο, σαν σουρωτήρι, από το λίπος και τα δίπλωναν, λίγο άσπρο χαρτί και εφημερίδες. Κι εγώ ήμουν διαρκώς με τη μυρουδιά της τσαγκίλας στο λαιμό. Και το πρωί, πριν χαράξει, στην ψαραγορά να αγοράσουμε τα ψάρια με τα τελάρα.

ΘΕΟΔΟΤΗ: Και γιατί δεν γυρίζεις, ευλογημένε;

ΜΑΘΙΟΣ: Πώς να γυρίσω χωρίς λεφτά; Ξέρεις πόσοι έχουν θάψει στην ξενητιά γιατί το ένοιωθαν ντροπή να γυρίσουν χωρίς λεφτά... Αυτή είναι η ζωή του ξενητεμένου. Τον πρώτο καιρό δηλαδή, μέχρι να ορθοδοπίσει. Πολλή δουλειά, σκληρή δουλειά. Κι η πληρωμή λίγη. Ότι έβαζα στην άκρη ήταν αυτό που δεν ζούσα, που στερούμουν. Τα μέτραγα, πόσα θα στείλω, πόσα θα βάλω στην άκρη. Για να περάσω κι εγώ, για τα δικά μου έξοδα, τα λιγότερα. Άντε σελίني το σελίني, με το όνειρο να κάνω κι εγώ δικό μου μαγαζί, να μπορέσω να σε ζητήσω από τον πατέρα σου. Μ' εκείνη την ελπίδα έσπρωχνα την κάθε μέρα. Αχ, αν ήξερες πώς περνούσε η κάθε μέρα... Ούτε Κυριακή ελεύθερη. Τι να πρωτοκάνεις; Να πλύνεις τα ρούχα σου, να γράψεις γράμμα, να πάρεις κάτι να φας; Κοιμόμασταν 2 και 3 σε ένα δωμάτιο. Για να γλυτώνουμε λεφτά. Αλλά και να είχαμε να πληρώσουμε περισσότερα, τι να το κάνουμε το δωμάτιο. Ίσα που κοιμόμαστε δεν ζούσαμε στο σπίτι.

ΘΕΟΔΟΤΗ: Κι η εντύπωση που είχαν όλοι για την ξενητιά είναι πως φτάνει να φύγει κανείς και έγινε πλούσιος!

ΜΑΘΙΟΣ: Το ξέρω αυτό νομίζαμε όλοι. Πως είναι πολύ εύκολο, φτάνει να βρεθείς σε μια πλούσια χώρα και ...έγινες πλούσιος... Δεν σκεφτόμαστε ότι όσα και να είναι τα λεφτά αυτά που βγάζουμε είναι ...μεροκάματο. Μεροκάματο ανειδίκευτου εργάτη... Κι όση αξία κι αν έχουν τα δολάρια είναι και η ζωή ακριβή. Το κέρδος είναι η διαφορά του νομίσματος. Είχε αξία η λίρα Αυστραλίας τότε. Κι εκείνο το λίγο που έβαζες στην άκρη είχε αξία σε δραχμές. Αλλά ήταν λίγο...

ΘΕΟΔΟΤΗ: Δεν τα βλέπαμε όμως έτσι τότε. Αυτά που έστελναν οι ξενητεμένοι νομίζαμε ότι είναι από... περίσυμα.

ΜΑΘΙΟΣ: Περίσυμα... Να 'ξερες από τι στέρηση έρχονταν αυτά τα λεφτά... Ιδιαίτερα τα πρώτα χρόνια. Να ζήσεις, να βάλεις κάτι στην άκρη, να στείλεις. Αυτή ήταν κι εμένα η ζωή μου εκεί τα πρώτα χρόνια. (σιγή για λίγο) . Κι όταν έμενα μόνος σκεφτόμουν το ωραίο γράμμα που θα έγραφα στον πατέρα σου, να σε ζητήσω σε γάμο. Το έγραφα με το νου μου, το ξανάγραφα και ποτέ δεν μου έβγαινε καλό.

ΘΕΟΔΟΤΗ: Δηλαδή έγραφες ραβασάκια με το νου σου;

ΜΑΘΙΟΣ: Τι να έκανα να γεμίσω εκείνο το κενό που υπήρχε μέσα μου. Εκείνο το κενό και εκείνη την πίκρα. Ζούσα με το όνειρο. Αυτό το όνειρο μου έδινε δύναμη να αντέξω και την άλλη μέρα. Να ήξερες πόσα σπίτια έχω χτίσει με το όνειρο... Σπίτια με σένα μέσα, νοικοκυρά και βασίλισσα... Όμως έπρεπε πρώτα να βγάλω λεφτά, να έχω το δικό μου μαγαζί, να στείλω και λεφτά, να φανώ τέλος πάντων. Και περνούσαν οι μήνες και περνούσαν τα χρόνια κι η ελπίδα... όλο και ξεμάκραινε.

ΘΕΟΔΟΤΗ: Κι εγώ έλπιζα και περίμενα.

ΜΑΘΙΟΣ: Καταλαβαίνεις τώρα το πώς έζησα; Δεν έκανα ούτε φίλους και γνωριμίες με τους άλλους Έλληνες για να μην πηγαίνω σε κοινωνικές εκδηλώσεις, να μη χαλάω λεφτά. Ξέρεις εκεί έχουνε και Συλλόγους και εκκλησίες και Σωματεία διάφορα. Στην αρχή γνώρισα δυο-τρεις οικογένειες κι άρχισαν να μου κάνουν προξενιά. Εγώ, όπου φύγει, φύγει... (γελάει) Ούτε ξαναπήγα να τους δω. Έλεγα, έχω καιρό να κάνω κοινωνική ζωή όταν θ' ανοίξω σπίτι, όταν έχω τη γυναίκα μου, όταν κάνω λεφτά. Γιατί υπολόγιζα να έρθεις κι εσύ για λίγα χρόνια, να μαζέψουμε ένα καλό κεφάλαιο και να γυρίσουμε με κάποιες υπολογίσιμες οικονομίες. Έτσι απομονώθηκα για να δημιουργηθώ οικονομικά. Διάβαζα, μόνο διάβαζα. Έμαθα και τη γλώσσα, προσπάθησα... Έμεινα μακριά απ' όλα. Όταν μπήκα στο δικό μου μαγαζί – μου πήρε πέντε χρόνια – μπήκα και στο χρέος. Άντε αγώνα κι αγωνία να τα βγάλω πέρα, να σταθώ, να μην αποτύχω. Τότε δεν είχα τον καιρό και τη διάθεση να κάνω όνειρα. Είχα πιάσει τον ταύρο από τα κέρατα και έπρεπε να νικήσω. (μικρή παύση). Τότε έμαθα ότι παντρεύτηκες και... Τότε είπα: Μαθιό είσαι άντρας, είσαι ο Μίστερ Μάθιους... αυτή είναι πραγματικότητα, αυτή είναι η αλήθεια.

ΘΕΟΔΟΤΗ: Η αλήθεια, Μαθιό, πού είναι η αλήθεια; Είναι σ' αυτά που βλέπουμε ή είναι στην καρδιά μας;

ΜΑΘΙΟΣ: Η αλήθεια είναι τ' όνειρο, Θεοδότη. Το όνειρο, ο σκοπός! Αυτό σου κατευθύνει τη ζωή, αυτό της δίνει νόημα. Όταν χαθεί το όνειρο ...μένει ή κάθε μέρα. Σκέτη και ανάλατη.